

RETrospekcja

Podsumowanie najważniejszych zmian legislacyjnych i trendów orzeczniczych z ostatnich miesięcy w zakresie podatku od nieruchomości („RET”)¹.

Spis treści

Legislacja: 3

• Nowelizacja ustawy o transporcie kolejowym i jej wpływ na zmiany w RET 3

*Zmiany w ustawie o transporcie kolejowym wpłyną również na zmiany w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych („**ustawa o RET**”). Czy zwolnienie dla infrastruktury kolejowej będzie miało szersze zastosowanie?*

• Jak gminy ustalają stawki RET 3

W jaki sposób gminy korzystają ze swojego uprawnienia do modyfikowania stawek RET?

Orzecznictwo i interpretacje: 5

• Indywidualna stawka RET, czy to możliwe? – wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego („NSA”) z 2 lutego 2017 r. (sygn. II FSK 3225/16) 5

Orzeczenie, w którym NSA rozważa, czy rada gminy może ustalić stawkę RET w taki sposób by dotyczyła tylko jednego podatnika.

• Definicja budynku gospodarczego na gruncie RET - wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego („WSA”) w Gdańsku z 25 stycznia 2017 r. (sygn. I SA/Gd 934/16) 5

Jak ustalić czy dany budynek stanowi budynek gospodarczy i w związku z tym korzysta ze zwolnienia z RET?

• Opodatkowanie RET budowli związanych z budynkami mieszkalnymi – wyrok NSA z 2 grudnia 2016 r. (sygn. II FSK 2027/14). 6

Czy budowle w części związanej z zaspokajaniem potrzeb mieszkaniowych a niezajętych jednocześnie na prowadzenie działalności gospodarczej podlegają pod RET?

• Podstawa opodatkowania dla nieamortyzowanych przez podatnika budowli – wyrok WSA w Bydgoszczy z 27 października 2016 r. (I SA/Bd 613/16). 6

Wyrok, w którym WSA wskazuje, że jeżeli podatnikiem RET jest spółka osobowa, w której amortyzacji dokonują wspólnicy, to podstawę opodatkowania RET stanowi wartość rynkowa budowli.

• Zasada dwuinстанcyjności postępowania – prawo podatnika do dwukrotnego rozpatrzenia sprawy w postępowaniu podatkowym – wyrok WSA w Gliwicach z 6 października 2016 r. (sygn. I SA/Gl 491/16). 7

WSA w Gliwicach wskazał, że istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpatrzenie sprawy „w całości”, a nie jedynie ocena poprawności działania organu I instancji. Wyrok ten może dawać podatnikom nadzieje na szybsze dochodzenie swoich praw.

Kontakty 8

Legislacja

Nowelizacja ustawy o transporcie kolejowym i jej wpływ na zmiany w RET

30 grudnia 2016 r. weszła w życie ustawa z dnia 16 listopada 2016 r. o zmianie ustawy o transporcie kolejowym oraz niektórych innych ustaw. Ustawa dostosowuje polskie prawo do uregulowań dyrektywy 2012/34/UE Parlamentu UE oraz Rady w sprawie utworzenia jednolitego obszaru kolejowego.

Ustawodawca w uzasadnieniu do Ustawy lakonicznie odnosi się do wpływu zmian na RET, niemniej jednak wprowadzone zmiany dotyczą również przepisów ustawy o RET i mogą mieć duże znaczenie dla podatników posiadających w ramach swego majątku elementy infrastruktury kolejowej.

Z dniem 1 stycznia 2017 r. zmianie uległ bowiem art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy o POL, regulujący zwolnienie w RET obiektów infrastruktury kolejowej.

Kluczowe zmiany obejmują:

- poszerzenie zakresu przedmiotowego zwolnienia o budynki wchodzące w skład infrastruktury kolejowej;
- wykreślenie słowa „zajęte” w przypadku gruntów, co sugeruje, że nie tylko grunty ściśle zajęte przez infrastrukturę mogą być objęte zwolnieniem;
- uproszczenie warunków korzystania ze zwolnienia w przypadku infrastruktury wykorzystywanej do przewozu osób.

Sama definicja infrastruktury kolejowej zawarta w ustawie o transporcie kolejowym również została zaktualizowana i przeniesiona do załącznika nr 1 do tej ustawy. Załącznik ten wymienia obiekty, które stanowią infrastrukturę kolejową.

Z perspektywy podatników RET szczególnie istotne może być to, że **jako element infrastruktury kolejowej wprost wymieniono bocznicę kolejową**, które niejednokrotnie stanowią element majątku trwałego wielu przedsiębiorców, nie tylko trudniących się działalnością typową związaną z koleją. Jak do tej pory kwestia kwalifikacji bocznic jako elementów infrastruktury kolejowej i w konsekwencji możliwość stosowania do nich zwolnienia z RET budziła liczne kontrowersje w praktyce i orzecznictwie.

Ponadto, zgodnie z załącznikiem nr 1 do ustawy o transporcie kolejowym do infrastruktury kolejowej zalicza się grunty stanowiące działki ewidencyjne, na których znajdują się elementy infrastruktury kolejowej, co również zdaje się sugerować, że zwolnieniu z RET mogą podlegać grunty nie tylko faktycznie zajęte przez składniki infrastruktury kolejowej.

Reasumując, wprowadzone zmiany w przepisach ustawy o transporcie kolejowym i ustawie o RET zdają się poszerzać zakres przedmiotowy zwolnienia z RET w przypadku infrastruktury kolejowej. Należy jednak mieć na uwadze, że katalog elementów infrastruktury kolejowej określony w załączniku nr 1 do ustawy o transporcie kolejowym jest bardzo szeroki, wobec czego nie można wykluczyć, że organy podatkowe powołując się na zasadę ścisłej interpretacji przepisów wprowadzających zwolnienia z opodatkowania, będą usiłowały kwestionować możliwość stosowania zwolnienia w wielu przypadkach.

Niemniej jednak, wydaje się, że wszyscy podatnicy posiadający w swym majątku infrastrukturę wykorzystywaną do transportu kolejowego i udostępniający ten majątek przewoźnikom kolejowym powinni obecnie zweryfikować czy majątek ten mieści się w zakresie nowej definicji infrastruktury kolejowej i czy w związku z tym będą uprawnieni do korzystania ze zwolnienia z RET.

Jak gminy ustalają stawki RET

W poprzednim wydaniu RETrospekcji pisaliśmy o obwieszczeniu Ministra Finansów w sprawie górnych granic stawek kwotowych podatków i opłat lokalnych w 2017 r.

Jednocześnie, zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o RET rady gmin, w drodze uchwały określają wysokość stawek RET obowiązujące na terenie gminy. Najczęściej takie uchwały zapadają w okresie listopad-grudzień, co pozwala podatnikom zapoznać się ze stawkami przed terminem złożenia deklaracji na RET, który przypada na 31 stycznia kolejnego roku.

Ustawodawca umożliwił radom gmin różnicowanie stawek, przy uwzględnieniu okoliczności określonych w art. 5 ust. 2-4 ustawy o RET, np. ze względu na rodzaj przedmiotu opodatkowania, prowadzonej działalności, czy lokalizację przedmiotów opodatkowania.

Legislacja

Na podstawie analiz przeprowadzonych przez PwC można wywieść wnioski, że najczęściej z tego uprawnienia korzystają mniejsze gminy. Ponadto, zwykle wykorzystują je jako przywilej dla części podatników, ustalając niższe stawki.

Przyglądając się stawkom dotyczącym poszczególnych kategorii przedmiotów opodatkowania można zauważyć, że w przypadku gruntów mniejsze stawki dotyczą zazwyczaj gruntów przeznaczonych na cele rekreacyjne bądź sportowe oraz grunty oznaczone w ewidencji gruntów i budynków, jako drogi, a nie wykorzystywane do prowadzenia działalności gospodarczej. Zaś w odniesieniu do budynków, organy różnicują stawki w zależności od przeznaczenia budynków (np. domki letniskowe, gospodarcze czy garaże), bardzo często preferencyjne stawki dotyczą obiektów przeznaczonych na określony rodzaj działalności gospodarczej (np. turystykę).

Niektóre gminy stawiają sobie za cel wspieranie określonych, czasem jak się zdaje bardzo niszowych branż, czego przykładem może być miasto Nowy Sącz, które postanowiło zdecydowanie obniżyć podatek dla budynków zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie m.in. parasolnictwa, introli-gatorstwa czy oprawy obrazów metodą tradycyjną.

W przypadku budowli zróżnicowanie stawek jest najrzadziej spotykane, a preferencyjne stawki, które uchwalono dotyczą najczęściej sieci wodociągowych lub kanalizacyjnych. Jednym z wyjątków może być tutaj miasto Kraków, które wprowadziło stawkę preferencyjną (0,1 %) dla stadionów sportowych.

Czasem jednak, rady gmin wykorzystują swoje uprawnienie do odmiennego kształtowania stawek podatkowych w taki sposób, że określone rodzaje działalności gospodarczej opodatkowane są według stawek wyższych, o czym szerzej piszemy w komentarzu do wyroku NSA z 2 lutego 2017 r. (sygn. II FSK 3552/16) znajdującego się w następnym artykule.

Powyższe jednoznacznie wskazuje, że uprawnienie do uchwalania zróżnicowanych stawek nie jest uprawnieniem blankietowym, a regularnie stosowanym instrumentem służącym do kreowania polityki podatkowej przez gminy. Jest to także kolejny dowód na to, że uchwały w sprawie stawek podatkowych należy czytać z uwagą i nie ograniczać się do sprawdzania jedynie podstawowych stawek, gdyż może to skutkować nadpłacaniem podatku, ale niekiedy również jego zaniżaniem.

Orzecznictwo i interpretacje

Indywidualna stawka RET, czy to możliwe?

II FSK 3225/16 wyrok NSA z 2 lutego 2017 r.

NSA rozpatrywał sprawę ze skargi podatnika - przedsiębiorcy na uchwałę rady gminy, w której rada gminy ustanowiła specjalną, wyższą stawkę dla gruntów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej w zakresie wydobycia torfu. Uprawnienie takie wynika z art. 5 ust. 3-4 ustawy o RET, zgodnie z którym rada gminy może modyfikować stawki RET uwzględniając m.in. lokalizację, sposób wykorzystania i stan techniczny przedmiotu opodatkowania. Sprawa nie byłaby kontrowersyjna, gdyby na terenie danej gminy takiej działalności nie prowadził tylko jeden przedsiębiorca (skarżący).

Podatnik zarzucał organowi naruszenie konstytucyjnej zasady równości wobec prawa, wskazując, że szczególność uchwały sprawia, iż nie spełnia ona już przesłanki aktu generalnego. Co do zasady, stawki RET mogą być zróżnicowane ze względu na kryterium przedmiotowe, a rada gminy zastosowała, zdaniem skarżącego, kryterium podmiotowe doskonale zdając sobie sprawę z faktu, że bezpośrednie konsekwencje dotkną tylko jednego podatnika na terenie gminy.

Ze stanowiskiem podatnika nie zgodził się zarówno WSA w Warszawie (sygn. III SA/Wa 1181/15), jak i NSA. Oba podniosły, że z formalnego punktu widzenia uchwała nie jest niezgodna z prawem. Stawka dla gruntów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej w zakresie wydobycia torfu została ustalona poniżej górnej granicy stawki ustanowionej przez Ministra Finansów na dany rok podatkowy. Ponadto, rada gminy zastosowała kryterium przedmiotowe, bowiem, w przypadku, gdy przedsiębiorca zechciałby sprzedać swoje przedsiębiorstwo, nabywca byłby zobowiązany do opłacenia RET według takiej samej stawki.

Z komentowanego orzeczenia wynika konkluzja, że **dopóki uchwała w części dotyczącej zróżnicowanych stawek z perspektywy formalnej spełnia kryteria do uznania ją za przedmiotową, dopóty będzie ona zgodna z prawem**. Stanowisko to jest spójne z tezą zawartą w wyroku NSA z 19 października 2016 r. (sygn. II FSK 1307/16) dotyczącym analogicznego zagadnienia, tj. zgodności z prawem uchwały rady gminy wprowadzającej zwolnienie o charakterze przedmiotowym.

Warto zwrócić uwagę, że zazwyczaj uprawnienie do różnicowania stawki jest wykorzystywane przez organy podatkowe do ustalania niższych stawek, jako elementu tworzenia korzystnego klimatu inwestycyjnego dla przedsiębiorców na terenie danej gminy. Omawiane rozstrzygnięcie NSA może otwierać furtkę do wprowadzenia kontrowersyjnej praktyki, zgodnie, z którą organy podatkowe mogą tak modyfikować stawki by bezpośrednio wpływać na wysokość daniny od konkretnych podatników.

W szczególności, dotkliwość takiego działania mogą odczuć przedsiębiorcy z małych gmin, gdzie stawka ukształtowana pod jeden rodzaj działalności może przesądzić o znacznych wpływach do budżetu gminy.

Definicja budynku gospodarczego na gruncie RET

Wyrok WSA w Gdańsku z dnia 25 stycznia 2017 r. (sygn. I SA/Gd 934/16)

Istotą sporu w sprawie leżącej u podstaw niniejszego orzeczenia jest ustalenie czy budynek chłodni może zostać uznany za budynek gospodarczy w rozumieniu art. 7 ust. 1 pkt 4 lit. a) ustawy o RET zgodnie z którym zwalnia się od RET budynki gospodarcze lub ich części służące działalności leśnej lub rybackiej. Sporny budynek wykorzystywany był do składowania głęboko mrożonych ryb. Skarżąca we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej wskazała, iż do przedmiotowego budynku powinno mieć zastosowanie opisane powyżej zwolnienie, gdyż służy on działalności rybackiej i stanowi budynek gospodarczy.

Stanowiska to nie uzyskało aprobaty organu podatkowego i sądu, który wskazał, iż ze zwolnienia podatkowego przewidzianego w omawianej regulacji korzystają budynki lub ich części po łącznym spełnieniu dwóch warunków: **stanowią budynki gospodarcze i służą do prowadzenia określonej działalności**. Natomiast niespełnienie choćby jednej z tych przesłanek uniemożliwia skorzystanie ze zwolnienia.

Mając na uwadze, iż ustawa o POL nie zawiera definicji budynku gospodarczego WSA przeszedł najpierw do wykładni językowej a następnie do wykładni systemowej tego pojęcia na potrzeby RET. W wyniku przeprowadzonej wykładni WSA uznał, iż skoro ustawodawca w załączniku do Prawa budowlanego przydzielił do innych kategorii budynek gospodarczy i obiekt magazynowy to przedmiotowy budynek nie może być utożsamiany z budynkiem gospodarczym i zwolnienie go nie dotyczy.

Jak się zdaje WSA dokonał nieprawidłowej wykładni pojęcia budynku gospodarczego w sposób znacznie zawężający jego definicję. Ustawa o RET odsyła do Prawa budowlanego jedynie w zakresie definicji samego pojęcia „budynek”, którą to definicję bezspornie sporny budynek spełniał. Ustawa o RET nie odsyła natomiast do Prawa budowlanego w zakresie definicji pojęcia „gospodarczy”, wobec czego pojęcie to powinno być rozumiane zgodnie z jego potocznym znaczeniem. Za takim kierunkiem wykładni opowiedział się także NSA w wyroku z dnia 29 czerwca 2016 r. (sygn. II FSK 1440/14) wskazując, iż „**Budynek gospodarczy to budynek dodatkowy (pomocniczy), użytkowany w celu magazynowania, przechowywania sprzętu, towaru, zapasów, wykonywania prostych prac warsztatowych.**”

Orzecznictwo i interpretacje

Zatem konkluzja WSA zgodnie z którą budynek chłodni nie może być utożsamiany z budynkiem gospodarczym ponieważ pełni funkcję magazynową jest sprzeczna z rozumieniem budynku gospodarczego wskazanym przez NSA w przytoczonym wyroku.

Komentowane orzeczenie nie jest prawomocne.

Opodatkowanie RET budowli związanych z budynkami mieszkalnymi

Wyrok NSA z 2 grudnia 2016 r. (sygn. II FSK 320/14).

Omawiany wyrok, ma szczególne znaczenie dla spółdzielni mieszkaniowych prowadzących działalność gospodarczą. W przywołanej sprawie Spółdzielnia mieszkaniowa (dalej: „Spółdzielnia”) wystąpiła do Organu o udzielenie interpretacji, odpowiadającej na pytanie czy nie musi ona płacić RET od części budowli służących zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych a tylko od tych budowli, które częściowo związane są z prowadzeniem działalności gospodarczej. Zdaniem Spółdzielni, na potrzeby RET nie można traktować całej działalności Spółdzielni jako działalności gospodarczej, i w związku z tym budowle związane z działalnością mieszkaniową nie powinny podlegać RET.

Organ nie przychylił się do stanowiska Spółdzielni. Na to rozstrzygnięcie skargę do WSA wniósł Prokurator, jednakże sąd podtrzymał stanowisko Organu. Po wniesieniu przez Prokuratora skargi kasacyjnej, NSA zgodził się ze stanowiskiem Spółdzielni uznając, iż zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 3 w związku z art. 2 ust 1 pkt 3 ustawy o POL, jeżeli budowla jest zlokalizowana na gruncie związanym z budynkami mieszkalnymi i jest związana z obsługą tych budynków i jednocześnie nie jest zajęta na prowadzenie działalności gospodarczej, to w ogóle nie będzie podlegać pod RET.

Stanowisko NSA wpisuje się w ugruntowaną linię orzeczniczą (m.in. wyrok NSA z 15 stycznia 2013 r. sygn. Akt II FSK 933/11), zgodnie z którą **budowle w części związanej z zaspokajaniem potrzeb mieszkaniowych a niezajętych jednocześnie na prowadzenie działalności gospodarczej nie podlegają pod RET**. Zdaniem NSA stanowisko takie pozostaje w spójności z systemowym celem ustawodawcy, jakim jest wprowadzenie preferencji dla budownictwa mieszkaniowego oraz zaspokajanie potrzeb mieszkalnych obywateli.

Na marginesie warto również zwrócić uwagę, iż w omawianym wyroku NSA nie zgodził się z metodą obliczania podatku od części budowli zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej, opartej na stosunku powierzchni Spółki używanej do

prowadzenia działalności gospodarczej do całej powierzchni budowli, jednocześnie nie wskazując jak należy w takiej sytuacji kwotę należnego podatku wyliczyć.

Podstawa opodatkowania dla nieamortyzowanych przez podatnika budowli

Wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 27 października 2016 r. (sygn. I SA/Bd 613/16)

Zagadnienie sporne leżące u podstaw komentowanego orzeczenia związane było ze sposobem ustalenia podstawy opodatkowania budowli w przypadku, gdy odpisy amortyzacyjne nie są dokonywane bezpośrednio przez podatnika RET. We wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej wnioskodawca wskazał, iż ze względu na swoją formę prawną (spółka komandytowa) nie jest podatnikiem podatku dochodowego. Naturalną konsekwencją braku statusu podatnika podatku dochodowego jest brak prawnego obowiązku prowadzenia ewidencji środków trwałych, co w konsekwencji związane jest z brakiem dokonywania odpisów amortyzacyjnych od budowli przez podatnika RET. Zdaniem Spółki w sytuacji, w której to nie ona lecz jej wspólnicy dokonują odpisów amortyzacyjnych od budowli, podstawą opodatkowania w RET powinna być wartość rynkowa budowli.

WSA powołując się na zasady wykładni systemowej wskazał, iż co prawda art. 4 ust 1 pkt 3 ustawy o RET nie wskazuje bezpośrednio, iż to podatnik powinien dokonywać amortyzacji budowli, nie mniej jednak należy mieć na uwadze miejsce analizowanego przepisu w akcie prawnym. Zatem art. 4 ustawy o RET należy interpretować, w ten sposób, że to **podatnik określa podstawę opodatkowania budowli przyjmując wartość początkową przyjętą przez niego dla amortyzacji danej budowli**. Tym samym WSA podzielił stanowisko podatnika, że z racji prowadzenia działalności w formie spółki osobowej, która nie jest podatnikiem podatku dochodowego, podstawą opodatkowania budowli będzie stanowić wartość rynkowa a nie wartość przyjęta dla celów amortyzacji podatkowej.

Komentowane orzeczenie należy ocenić pozytywnie. Należy również wskazać, że analogiczne orzeczenie WSA w Bydgoszczy wydał 15 lutego 2017 r. (sygn. I SA/Bd 810/16). To i komentowane orzeczenie powinni mieć na uwadze wszyscy Ci podatnicy, którzy prowadzą działalność gospodarczą w formie spółki osobowej (z wyłączeniem spółek komandytowo-akcyjnych). Orzeczenia te dają podstawę do zweryfikowania czy wartość budowli na potrzeby RET została przez nich określona w sposób prawidłowy tj. jako wartość rynkowa a nie wartość początkowa.

Komentowane orzeczenie jest prawomocne.

Zasada dwuinstancyjności postępowania – prawo podatnika do dwukrotnego rozpatrzenia sprawy w postępowaniu podatkowym

I SA/GI 491/16 Wyrok WSA w Gliwicach z 6 października 2016 r.

Przedmiotem skargi podatnika było naruszenie przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze („SKO”) zasady dwuinstancyjności postępowania podatkowego. SKO w zaskarżonej decyzji, uchyliło decyzje organu I instancji i przekazało sprawę do ponownego rozpoznania. SKO nie odniosło się do meritum sprawy (m.in. sporu odnośnie do klasyfikacji poszczególnych obiektów na gruncie RET) i wskazało na konieczność prowadzenia dalszego postępowania wyjaśniającego. Co istotne, tego rodzaju rozstrzygnięcie zostało wydane w tej sprawie po raz drugi z rzędu. W konsekwencji sprawa miała trafić do rozpoznania przez organ I instancji już po raz trzeci (po upływie ponad dwóch lat od dnia wszczęcia postępowania). Podatnik podniósł w skardze do WSA, że SKO nie przeanalizowało rzetelnie sprawy, nie odniosło się do wszystkich argumentów zawartych w odwołaniu oraz bezpodstawnie podnosiło konieczność uzupełnienia materiału dowodowego. Zdaniem podatnika, materiał dowodowy zgromadzony dotychczas w sprawie powinien w pełni wystarczyć do wydania rozstrzygnięcia w sprawie.

WSA podzielił zarzuty podatnika odnośnie do sposobu działania SKO. W szczególności wskazał, że organ II instancji nie przeanalizował szczegółowo stanu faktycznego i w zasadzie nie podjął próby rozpatrzenia sprawy. Zdaniem Sądu, SKO nie przeanalizowało nawet czy zgromadzone dowody dawały podstawy do wydania decyzji co do istoty sprawy oraz tego czy i w jakim zakresie należałoby uzupełnić materiał dowodowy.

Sąd przedstawił również prawidłowe rozumienie przepisów Ordynacji podatkowej dotyczących sposobu rozstrzygnięcia sprawy przez organy odwoławcze. Wyjaśnił, że **postępowanie przed organem II instancji każdorazowo powinno zmierzać do merytorycznego zakończenia sprawy i tylko w sytuacji wyjątkowej sprawa powinna być przekazana do organu I instancji**. WSA wskazał wyraźnie, że postępowanie odwoławcze powinno być traktowane, jako powtórne rozstrzygnięcie tej samej sprawy w pełnym zakresie, a nie jako orzeczenie w trybie kasatoryjnym o prawidłowości decyzji wydanej przez organ I instancji. Sąd wskazał też, że z uwagi na fakt, że przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania powinno być traktowane jako instytucja wyjątkowa, to rozstrzygnięcie tego rodzaju powinno być szczegółowo wyjaśnione w uzasadnieniu decyzji. Sąd zwrócił uwagę, że w przedmiotowej sprawie SKO nie zawarło w ogóle tego rodzaju uzasadnienia.

Powyższy wyrok z pewnością należy ocenić pozytywnie i pozostaje mieć nadzieję, że wywrze on wpływ na sposób działania organów odwoławczych. Wyrok ten ma z pewnością doniosłe znaczenie dla podatników toczących spory z lokalnymi organami podatkowymi. Z uwagi na pro-fiskalne podejście niektórych organów – należy pamiętać są one jednocześnie beneficjentami podatku – można spotkać się z tendencją do rozstrzygania przez nie spraw na niekorzyść podatników. W związku z tym, podatnicy mogą uzyskać korzystne dla siebie rozstrzygnięcie niekiedy dopiero na etapie instancji odwoławczej. W takiej sytuacji, niezwykle ważne jest by organy II instancji w rzetelny sposób podchodziły do rozstrzygania każdej sprawy, która do nich trafia. Niestety w ostatnich latach można zaobserwować trend organów odwoławczych (niekorzystny dla podatników), które w przypadku stwierdzenia wadliwości decyzji pierwszej instancji, dążą do tego by przekazać taką sprawę do ponownego rozpoznania (doszukując się uchybień proceduralnych organów I instancji). Takie podejście organów odwoławczych może w skrajnych przypadkach prowadzić do wydłużenia terminu ostatecznego załatwienia sprawy nawet do kilku lat. Prowadzi to również do zachwiania zasady dwuinstancyjności postępowania. Może być ona, bowiem zachowana tylko wtedy, kiedy SKO rozpozna w całości sprawę. W innym przypadku podatnik nie będzie miał przecież szansy by jego sprawa została oceniona przez dwa niezależnie działające od siebie instytucje.

Warto również zwrócić uwagę, że skarga została wniesiona od decyzji II instancji, która była pozornie korzystna dla podatnika (uchylała ona, bowiem niekorzystną decyzję od której wniesiono odwołanie). Rozstrzygnięcie WSA niesie zatem tym bardziej pozytywny przekaz dla podatników, że w przeszłości zdarzały się przypadki, iż skargi od decyzji kasatoryjnych SKO nie znajdowały uznania w oczach składów orzekających właśnie z tego powodu, że wnoszone były od decyzji, których sentencja była korzystna dla podatników.

Naszym zdaniem, podatnicy znajdujący się w sytuacji podobnej do opisanej powyżej, powinni rozważyć celowość złożenia skargi do sądu administracyjnego, w przypadku gdy w rezultacie złożonych odwołań wydane zostały decyzje uchylające decyzje organów I instancji i przekazujące sprawę do ponownego rozpoznania. Może się bowiem okazać, że to z pozoru bardziej czasochłonna i skomplikowana droga sądowa umożliwi w szybszym tempie uzyskać korzystne dla podatnika rozstrzygnięcie sprawy podatkowej.

Komentowane orzeczenie jest prawomocne.

Kontakty

Bartosz Jasiołek

Partner
Zespół ds. podatku od nieruchomości

E: bartosz.jasiolek@pl.pwc.com

T: +48 502 184 508

Aleksander Jarosz

Menedżer
Zespół ds. podatku od nieruchomości

E: aleksander.jarosz@pl.pwc.com

T: +48 519 507 699

Michał Hankus

Menedżer
Zespół ds. podatku od nieruchomości

E: michal.hankus@pl.pwc.com

T: +48 519 507 710

Niniejsze opracowanie nie stanowi profesjonalnej porady — zostało przygotowane jako informacja ogólna na temat interesujący odbiorcę. Nie należy działać w oparciu o informacje zawarte w niniejszym opracowaniu bez uzyskania profesjonalnej porady. Nie udziela się żadnych oświadczeń ani gwarancji (wraźnych lub dorozumianych) co do dokładności lub kompletności informacji zawartych w niniejszej publikacji. W zakresie dozwolonym przepisami prawa PricewaterhouseCoopers nie przyjmuje i nie bierze na siebie odpowiedzialności, zobowiązania ani obowiązku wykazania troski w związku z jakimikolwiek konsekwencjami działań podjętych lub zaniechanych przez czytelnika lub inną osobę w oparciu o informacje zawarte w niniejszej publikacji, ani też w związku z jakąkolwiek decyzją podjętą w oparciu o te informacje.

© 2016 PwC. International Limited (PwCIL) lub, w zależności od kontekstu, poszczególne spółki członkowskie sieci PwC. Każda ze spółek jest odrębnym podmiotem prawnym i nie działa jako przedstawiciel PwCIL ani żadnej innej spółki członkowskiej. PwCIL nie świadczy żadnych usług na rzecz klientów. Spółka PwCIL nie odpowiada za działania lub zaniechania żadnego z przedsiębiorstw zrzeszonych w jej sieci, jak również nie sprawuje nad nimi kontroli ani nie jest z nimi w żaden sposób związana. Żadna zrzeszona spółka nie odpowiada za działania i zaniechania żadnej innej zrzeszonej spółki, jak również nie sprawuje nad nią kontroli ani nie jest z nią w żaden sposób związana.